

Innst. 275 L

(2013–2014)

Innstilling til Stortinget fra justiskomiteen

Prop. 83 L (2013–2014)

Innstilling fra justiskomiteen om endringer i politiloven (tigging)

Til Stortinget

1. Sammendrag

1.1 Innledning

Justis- og beredskapsdepartementet legger i proposisjonen frem forslag til endring i politiloven § 14 om politivedtekter.

Forslaget innebærer at kommunene får hjemmel til å fastsette i politivedtektene at tigging på offentlig sted skal være forbudt eller underlagt nærmere regulering.

Stortinget vedtok i juni 2013 endringer i politiloven § 14 om at kommunene i sine politivedtekter kan sette vilkår for pengeinnsamling eller bemyndige politiet til å gjøre det, jf. Prop. 152 L (2012–2013) og Innst. 427 L (2012–2013). Det ble videre åpnet for at kommunene bemyndiget politiet til å pålegge meldeplikt og føre et register over pengeinnsamlere. Det er foreløpig ikke etablert et slikt register for meldepliktig pengeinnsamling, eller gitt noen forskrift om det. Noen få kommuner har vedtatt endringer i sine politivedtekter, men endringene er foreløpig ikke trådt i kraft.

1.2 Kommunale forbud mot tigging

Et forslag som innebærer at kommunene i sine politivedtekter skal kunne forby tigging på offentlig sted ble sendt på høring 21. mars 2014 med frist 12. april.

I høringsbrevet gav departementet uttrykk for at det er påkrevet og naturlig at den enkelte kommune

har tilstrekkelige virkemidler til å møte lokale ordensmessige utfordringer som tigging kan medføre. Det er en viktig del av det lokale selvstyre at kommunene gis adgang til både å stanse og regulere tigging dersom virksomheten får et for stort omfang, bringer med seg uorden og kriminalitet eller skaper utrygghet i befolkningen.

I høringsbrevet ble det vist til at innføringen av en lovhjemmel for kommunale forbud mot tigging må vurderes opp mot Norges internasjonale menneskerettsforpliktelser, først og fremst den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) og FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter (SP). EMK og SP er gjort til norsk lov gjennom menneskerettsloven. I høringsbrevet ble det gitt en drøftelse av hvorvidt lovforslaget kunne være i strid med sentrale menneskerettsbestemmelser.

En del høringsinstanser fremmer synspunkter på hvorvidt tigging bør forbys. Flere instanser er uenige i at innføring av forbud er veien å gå.

Departementet mener, også etter høringsrunden, at dagens regelverk ikke i tilstrekkelig grad gir kommunene virkemidler som er egnet til å forebygge kriminalitet, menneskehandel og sørge for ro og orden. En hjemmel til å gi et generelt tiggeforbud vil være egnet til å oppnå formålet om å bekjempe de ordensproblemer som er oppstått som følge av den stadig økende tilstrømmingen av tiggere og sikre innbyggenes behov for trygghet i hverdagen. Hensynet til å unngå at folk utsettes for aggressiv eller pågående oppførsel på gaten, må anses å utgjøre en relevant og tilstrekkelig begrunnelse for et slikt forbud. Mindre vidtgående forbud knyttet for eksempel til geografiske eller tidsmessige begrensninger vil ikke alltid være tilstrekkelig. En lovhjemmel til å gi forbud lokalt sikrer fleksibilitet og at forbud ikke gis med mindre lokale myndigheter oppfatter at det er behov for det. På denne bakgrunn anser departementet at en

Beriktiget

lovhjemmel for kommunene til å vedta forbud mot tigging er tilstrekkelig begrunnet i hensynet til å hindre uorden og kriminalitet og dermed også tillatt etter EMK artikkel 10 nr. 2.

1.3 Rekkevidden av et forbud mot tigging

I høringsbrevet pekte departementet på at med begrepet «tigging» tenkte man på det å be tilfeldige personer om penger eller andre midler. Et eventuelt forbud mot tigging vil ikke ramme en organisert innsamling til veldedige eller allmenntilgode formål når innsamlingen er registrert i Innsamlingsregisteret, og pengeinnsamleren dokumenterer tilknytning til innsamlingen. Gatemusikanter eller personer som fremfører kunstneriske forestillinger og ber om vederlag, vil som utgangspunkt ikke kunne sies å tigge. Tilsvarende vil gjelde for den som selger gjenstander, der virksomheten vil falle inn under regler for salg.

Begrepet tigging i en lov hjemmel for kommunale forbud må forstås slik at det omfatter situasjoner der noen ber andre om penger som mottakeren skal bruke på seg selv eller sine nærmeste. Det kan med andre ord ikke være for stor nærhet mellom innsamler og mottaker av pengene. Innsamlinger til humanitære og allmenntilgode formål faller utenfor, ikke bare når det er registrert i innsamlingsregisteret, men også i andre tilfeller. Skoleklasser og idrettslag som samler inn penger til turer vil eksempelvis ikke kunne rammes av et forbud mot tigging i sin kommune. Slik virksomhet fremmer den allmenne interesse knyttet til skolesystemet og organisert idrettsliv.

Departementet legger til grunn at det i praksis ofte vil være temmelig klart hva som må anses som tigging og hva som faller utenfor.

Departementet finner videre behov for å presisere virkeområdet for eventuelle forbud mot tigging, ved at loven også vil ramme situasjoner der tigging foregår ved å kontakte personer i deres bopel.

1.4 Vilkår for tigging

I høringsbrevet ble det uttalt at adgangen til å kunne fastsette vilkår for tigging bør videreføres, slik at eventuelle vilkår må formuleres tydelig i politivedtektene for kommunen. Vilkårene vil mest praktisk gjelde tid og sted for når tigging kan foretas. Siden kommunene gis adgang til helt å forby tigging, må det som et alternativ være mulig å sette relativt vidtrekkende vilkår. Vilkår må formuleres på en tydelig måte i politivedtektene. Kommunen må gå i dialog med politiet for å sikre at man fastsetter vilkår som vil være mulig å håndheve på en god måte. Departementet følger opp dette etter høringsrunden ved å innta det i lovforslaget.

1.5 Meldeplikt og registrering

Dagens regelverk åpner for at kommunene kan bestemme at alle pengeinnsamlere må melde seg for politiet, og at det i den forbindelse kan etableres et sentralt register. Det er foreløpig ikke etablert et slikt register for meldepliktig pengeinnsamling.

Personvern hensyn taler mot å etablere et sentralt register over tiggere. Det er heller ikke gitt at en meldeplikt med sentral registrering er egnet til å dempe omfanget av tiggingen, slik at man kan få et misforhold mellom ressursbruk og forventet effekt dersom et sentralt register opprettes. Administrasjon av en meldeplikt med tilhørende registrering i et sentralt register vil gå ut over andre politiopgaver. Departementet foreslo derfor at hjemmelen for å opprette et sentralt register utgår.

Høringsinnspillene om meldeplikt viser at kommunene ut fra lokale forhold, og i tett dialog med politiet, nøye må vurdere behovet for en eventuell meldeplikt. En meldeplikt må understøtte politiets arbeid med å sikre orden og trygghet på offentlig sted. Samtidig er det erfaring for at det er nyttig med en hjemmel for å pålegge en meldeplikt, og departementet foreslår derfor dette.

2. Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Jorodd Asphjell, Kari Henriksen, lederen Hadia Tajik og Lene Vågslid, fra Høyre, Margunn Ebbesen, Hårek Elvenes, Peter Christian Frølich og Anders B. Werp, fra Fremskrittspartiet, Jan Arild Ellingsen og Ulf Leirstein, fra Kristelig Folkeparti, Kjell Ingolf Ropstad, og fra Senterpartiet, Jenny Klinge, viser til Prop. 83 L (2013–2014).

Komiteens flertall, medlemmene fra Høyre, Fremskrittspartiet og Senterpartiet, ser med bekymring på de siste års utvikling med stadig mer aggressiv tigging og kriminalitet knyttet til disse miljøene. Gjennom uttalelser fra politi, medieoppslag, og en gjennomgang av statistikk og domsavgjørelser har det etter hvert blitt tydelig at tiggingen også fører med seg alvorlige forbrytelser som vinningskriminalitet og menneskehandel. Flertallet mener det derfor er positivt at regjeringen fremmer denne proposisjonen allerede nå, slik at berørte kommuner vil kunne iverksette tiggeforbud allerede førstkommende sommer.

Flertallet vil påpeke at åpningen av grensene mot Øst-Europa i 2005 har medført at dagens tiggere i stor grad er tilreisende fra andre land. Politiet har hatt store utfordringer med organisert kriminalitet som ofte følger i kjølevannet av disse omreisende tiggermiljøene.

Flertallet vil vise til at politiet selv melder at denne formen for tigging ofte utgjør et skalkeskjul for andre og mer alvorlige former for kriminalitet. Mindre alvorlige forhold som nasking og lommetyverier følger også i kjølvannet av det tilreisende tiggermiljøet. Antallet lommetyverier har de siste årene eksplodert i hovedstaden, og det er nå like mange lommetyverier i Oslo som i Berlin – en by med syv ganger så mange innbyggere.

Selv om flertallet mener det er viktig å få på plass en mulighet for lokale forbud allerede før sommeren, er det viktig at det foretas en løpende vurdering av hvilke tiltak som er hensiktsmessige. Flertallet mener derfor det er positivt at regjeringen signaliserer at ytterligere tiltak vil vurderes dersom de lokale forbudene ikke har den ønskede effekt på kriminalitets- og bybildet.

Flertallet vil vise til høringsuttalelsene, der det fremkommer at det gjennomgående er de største byene som har de mest omfattende utfordringene rundt tiggeproblematikk. Oslo-politiet har eksempelvis mottatt mange klager på aggressiv tigging, forsøpling, avføring og tilnærmet okkupering av områder.

Komiteens medlemmer fra Høyre og Fremskrittspartiet mener gjeldende regelverk, der kommunen har anledning til å forby tigging i visse områder på visse tidspunkter, er en uoversiktlig ordning som påfører politiet uforholdsmessig store utfordringer med håndhevingen. Selv om disse medlemmer har merket seg at enkelte høringsinstanser mener kommunale totalforbud også vil ha enkelte utfordringer med tanke på håndhevingsproblematikk, må det påpekes at en slik ordning vil være vesentlig mindre byråkratisk og mer oversiktlig enn dagens ordning.

Komiteens flertall, medlemmene fra Høyre, Fremskrittspartiet og Senterpartiet, er kritisk til de av høringsinstansene som mener et tiggeforbud vil stå i en problematisk stilling til Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) og menneskerettighetene, og støtter regjeringens vurderinger i dette spørsmålet. Flertallet vil videre vise til at Norge for bare få år siden hadde et nasjonalt tiggeforbud.

Flertallet støtter også regjeringens avgrensinger for hva som skal betraktes som tigging, og vil understreke at kommunene selv har et spillerom i de lokale politivedtektene for å finne gode løsninger lokalt.

Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet viser til at Stortinget i juni 2013 gjorde endringer i politiloven § 14 om at kommunene gjennom

politivedtektene kan sette vilkår for pengeinnsamling eller bemyndige politiet til å gjøre det, jf. Prop. 152 L (2012–2013) og Innst. 427 L (2012–2013). Dette gir stor lokal handlefrihet. Det er ikke fremkommet nye opplysninger som tilsier at det er kommet flere tiggere til Norge siden forrige regelendring, eller at det av andre grunner er behov for forbud mot tigging, etter at Stortinget lovregulerte tigging i 2013. Kommunene har i dag stort handlingsrom når det gjelder å regulere tigging, og det synes ikke å være et reelt behov for et forbud mot tigging.

Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet og Kristelig Folkeparti viser til at bakgrunnen for at mennesker ikke ser en annen mulighet enn å tigge om penger, som hovedregel er et uttrykk for fattigdom og sosial nød. Løsningen på fattigdomsproblemet er ikke å forby muligheten til å be om hjelp, men fattigdomsbekjempelse og sosiale tiltak.

Da et samlet Stortinget besluttet å oppheve tiggerforbudet i 2005, var bakgrunnen blant annet at fattigdom må møtes med andre virkemidler enn straff, og komiteens medlem fra Kristelig Folkeparti viser til Innst. O. nr. 10 (2005–2006) hvor en samlet komité blant annet uttalte:

«Komiteen viser til at det under behandlingen av ny generell del av straffeloven i Ot.prp. nr. 90 (2003–2004), er lagt til grunn at skadefølgeprinsippet bør være utgangspunkt og grunnvilkår for kriminalisering. Som departementet legger vekt på i sin begrunnelse for lovforslaget, bør handlinger som i vår tid ikke er egnet til å medføre skade eller fare for skade, avkriminaliseres.

Komiteen viser til at høy levestandard og godt utbygde velferdsordninger har gjort at tigging har vært et lite problem de siste tiår. Dette til tross for at antallet som ber forbipasserende om penger, de siste årene har økt noe i de største byene. Komiteen vil i likhet med departementet fremheve viktigheten av at tigging avkriminaliseres først og fremst av hensyn til at de som tigger ofte er i en vanskelig livssituasjon. Komiteen viser til at for å unngå at medmennesker skal tigge er det et viktig mål å redusere fattigdom. Videre vil komiteen vise til at det bør benyttes sosialpolitiske virkemidler, ikke kriminalpolitiske, for å gjøre noe med utfordringen knyttet til tigging.»

Dette medlem viser til at det på tidspunktet da løsgjengerloven ble opphevet, var det tiltakende forekomst av tigging i de største byene i Norge. Etter dette medlems mening kan det ikke påvises store forskjeller fra den gangs utfordringer knyttet til tigging sammenlignet med dagens situasjon, selv om det er blitt flere tilreisende tiggere nå. Utgangspunktet for tiggerne selv, den sosial nøden, er fremdeles den samme, og må løses med andre virkemidler enn straff.

Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet og Kristelig Folkeparti viser til Advokatforeningens innspill og notat til komiteen i forbindelse med høringen 22. mai 2014 om saken, der de skriver:

«Advokatforeningen holder fast ved at det ikke er dokumentert noen sammenheng mellom tigging og kriminalitet, og opplever heller ikke at det fra Justisdepartementets side er blitt underbygget at det forekommer en slik sammenheng.»

Disse medlemmer slutter seg til vurderingen om at det ikke foreligger noen generell sammenheng mellom tigging og kriminalitet, slik det fremkommer i Prop 83 L (2013–2014) og tilbakemeldingene fra landets politidistrikter.

Disse medlemmer viser til at det finnes de som både tigger, begår kriminalitet og/eller forstyrrer ro og orden. Politiet kan og må løse dette med gjeldende lov for å kunne begrense tigging med dagens kriminalpolitiske- og ordensmessige virkemidler.

Det sentrale er da, etter disse medlemmers mening, at politiet tar tak i det som er den egentlige utfordringen og løser den med kriminalpolitiske virkemidler. Hordaland politidistrikt innførte i 2010 meldeplikt for tiggere, noe som har redusert antall tiggere betydelig. I tillegg har det medført at de har fått oversikt over de som tigger og dermed lettere kan påse at de som tigger ikke blir utsatt for menneskehandel eller annen kriminalitet. Det viser etter disse medlemmers mening at politiet har de virkemidler de trenger for å møte dagens utfordringer, og at innføring av et tiggerforbud dermed ikke er nødvendig.

Disse medlemmer viser til at et forbud mot tigging ikke vil løse de sosiale utfordringene som mange av de som tigger i Norge i dag står overfor. De fleste av de som tigger er enten rusmisbrukere eller tilreisende personer fra Øst-Europa. Hvert enkelt menneske har sin historie og sine utfordringer og må møtes med andre virkemidler enn straff for å kunne komme seg ut av den nøden som de er i. Det er derfor, etter disse medlemmers mening, blant annet viktig med internasjonalt samarbeid, for på den måten å hjelpe dem som er i nød på en god måte.

Komiteens medlem fra Kristelig Folkeparti viser til Innst. 470 S (2012–2013) hvor en samlet komité uttalte følgende:

«Komiteen viser til at mange romfolk i Sentral- og Øst-Europa er blant Europas fattigste mennesker, med generelt lav skole- og yrkesdeltakelse og ofte en prekær bosituasjon. Viktige årsaker er diskriminering i skole og arbeidsliv og mangelfullt velferdstilbud fra myndighetenes side. Noen av romminoritetenes tradisjoner kan også gi uregelmessig skolegang. Veien ut av fattigdom på sikt er skole og fast arbeid.

Komiteen viser til at EØS-midlene har som formål å bidra til sosial utjevning i Europa. I avtaleperioden som startet i 2009, er det avtalt at Norge fram mot 2016 skal utbetale i alt om lag 300 mill. kroner fra EØS-midlene til ulike tiltak som er rettet mot rombefolkningen i ti av mottakerlandene i sentral- og Sør-Europa. To av landene, Romania og Bulgaria, vil motta 205 mill. kroner. For Bulgarias del betyr det at 10 pst. av EØS-midlene knyttes til relevante tiltak for romfolket.

Komiteen viser videre til utenriksministerens redegjørelse om viktige EU- og EØS-saker, holdt i Stortinget 14. mai 2013, hvor utenriksministeren ga utdypende informasjon om regjeringens arbeid for romfolk ute i Europa gjennom EØS-midler og i Europarådet. Når det gjelder EØS-midlene, opplyste utenriksministeren da:

'Vi skal også ta initiativ til en dialog med EU og aktuelle mottakerland om muligheten for å bruke eventuelle ubrukte EØS-midler i inneværende periode til økt innsats for romfolket.'

Komiteen er positiv til at regjeringen vil ta initiativ til en dialog med EU og aktuelle mottakerland om bruken av eventuelle ubrukte EØS-midler i inneværende periode med sikte på økt innsats for romfolket. Komiteen viser til at det kan være aktuelt med ulike typer tiltak med sikte på økt sysselsetting, økt skoledeltakelse og bedre sosiale kår, som bedret bosituasjon og helsetilbud. Komiteen vil se positivt på at regjeringen i samarbeidet med mottakerlandene søker å øke programandelen som går til å bedre romfolks situasjon i Sentral- og Øst-Europa i de kommende årene. Komiteen vil fremheve at frivillige organisasjoner kan være en egnet aktør i gjennomføringen av mange av disse tiltakene. Norske organisasjoner har en mulighet til å bidra dersom de samarbeider med, og søker gjennom, organisasjoner i mottakerlandene.»

Dette medlem viser til at departementet i Prop. 83 L (2013–2014) i noen grad drøfter hvorvidt et tiggerforbud kan være i strid med ytringsfriheten som er hjemlet i EMK artikkel 10. Blant annet påpekes det at:

«Med det vide nedslagsfeltet EMK artikkel er gitt i EMDs praksis kan det argumenteres for at det å beforbipasserende om penger eller annen hjelp trolig også vil være omfattet, selv om det kan sies å være i randsonen for den type ytringer som er beskyttet av bestemmelsen. Med det vide ytringsbegrep som EMD har lagt til grunn, må i så fall også enhver form for tigging anses som en ytring, enten det skjer verbalt, skriftlig eller gjennom kroppsspråk. Det kan nevnes at den østerrikske forfatningsdomstol i to dommer av 30. juni og 6. desember 2012 har kommet til at lokale, generelle tiggerforbud er i strid med retten til ytringsfrihet i EMK artikkel 10.»

Videre viser dette medlem til at det presiseres i proposisjonen vilkårene som må være oppfylt for at man kan begrense borgernes ytringsfrihet. Etter EMK artikkel 10 nr. 2 må inngrepet være foreskrevet ved lov, ha et særlig formål og være nødvendig i et demokratisk samfunn av hensyn til den nasjonale sik-

kerhet, territoriale integritet eller offentlig trygghet for å forebygge uorden og/eller kriminalitet. Dette medlem viser til Prop. 83 L (2013–2014) hvor det fremkommer at noen få politidistrikt melder om at det enkelte steder i noen grad forekommer aggressiv tigging, uten at proposisjonen definerer nærmere hva som ligger i dette. Det medfører, etter dette medlems mening, derfor ikke grunnlag for å konkludere med at det er nødvendig å innføre et tiggerforbud for å forebygge uorden eller kriminalitet. Inngrepet som er foreslått er etter dette medlems mening derfor ikke forholdsmessig og kan ikke innføres.

Dette medlem er glad for at det i Prop. 83 L (2013–2014) presiseres at innsamling til frivillige organisasjoner faller utenfor lovendringen, og at dette ikke bare gjelder de som er registrert i innsamlingsregisteret, men også i andre tilfeller.

Komiteens flertall, medlemmene fra Høyre, Fremskrittspartiet og Senterpartiet, mener at om en skal forby tigging eller ikke, er en sammensatt problematikk. Spørsmålet om hvor grensene skal gå mellom sosial- og justispolitikk blir satt på spissen. Et forbud alene vil ikke avhjelpe den akutte nøden mange av tiggerne opplever. En må legge til rette for at folk i nød kan tjene til livets opphold på annet vis enn ved å tigge penger. Det er nødvendig med mer målrettede sosiale tiltak og helsehjelp, for eksempel overfor norske rusmisbrukere.

Når det gjelder den kriminaliteten og menneskehandelen som også er knyttet til fenomenet tigging, vil et forbud, etter flertallets mening, kunne være effektivt for å avgrense problemene. Enkelte steder genererer tigging også et ordensproblem. Politiet har over lengre tid pekt på behovet for et nasjonalt tiggerforbud.

Flertallet vil understreke at gruppen av tiggere ikke er ensartet. På den ene siden er det personer som sliter med rusproblemer og sosial nød, på den andre siden er det en stadig økende gruppe av tiggere fra andre land. Personer som har krav på sosiale ytelser, må få tilstrekkelige midler til at de kan livnære seg av disse. Videre er det viktig med en ansvarlig ruspolitikk, helsehjelp, tilpassede bo- og aktivitetstilbud, utdanningstilbud og tilrettelagte arbeidsplasser.

Flertallet mener regjeringen må sikre at de midlene som nå går til EØS-prosjekter, går til tiltak for å bedre økonomiske og sosiale kår for de fattigste. Særlig sentralt er målrettede skole- og utdanningsmidler. På den måten kan enkeltpersoner og familier få varig forbedrede økonomiske kår.

Medlemmen i komiteen frå Senterpartiet meiner at eit nasjonalt forbod mot tigging vil avhjelpe den situasjonen som har oppstått dei siste åra, og at lokale forbod ikkje er tilstrekkeleg.

Denne medlemmen fremjar derfor saman med Høyre og Framstegspartiet eit framlegg om at det skal leggjast fram ei sak om eit nasjonalt tiggerforbod.

Komiteens flertall, medlemmene fra Høyre, Fremskrittspartiet og Senterpartiet, viser til forslaget i komiteinnstillingen om at regjeringen skal legge frem sak om et nasjonalt forbud mot tigging, der en skal vurdere om et nasjonalt forbud mot tigging kan være et egnet tiltak for å bekjempe kriminalitet, som menneskehandel og vinningsforbrytelser. Flertallets forslag om at regjeringen skal fremme en proposisjon om et nasjonalt forbud mot tigging, vil være den naturlige oppfølgingen av forslaget om å gi kommunene anledning til å regulere tigging i politivedtektene. Flertallet mener at de erfaringer kommunene gjør med muligheten for et kommunalt forbud, vil være nyttige når regjeringen skal fremme sak til Stortinget om nasjonalt forbud.

Flertallet fremmer følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen fremme en proposisjon til Stortinget om et nasjonalt forbud rettet mot de organiserte formene for tigging, og mot tigging som kan være knyttet til menneskehandel og annen kriminalitet. Saken må fremmes slik at et eventuelt nasjonalt forbud kan være iverksatt før sommeren 2015.»

«Stortinget ber regjeringen sikre målrettede sosiale tiltak overfor tiggere i Norge. Videre at det blir klargjort om prosjektmidlene som Norge gir via EØS-systemet, blir brukt i tråd med formålet om å bedre økonomiske og sosiale kår hos de fattigste.»

3. Komiteens tilråding

Komiteen har for øvrig ingen merknader, viser til proposisjonen og rår Stortinget til å gjøre slike vedtak:

A.

vedtak til lov

om endringer i politiloven (tigging)

I

I lov 4. august 1995 nr. 53 om politiet gjøres følgende endring:

§ 14 første ledd nr. 8 skal lyde:

8 om forbud mot eller nærmere vilkår for tigging på offentlig sted eller fra hus til hus. Det kan fast-

settes at den som vil tigge, må melde seg for politiet på forhånd.

II

Loven trer i kraft straks.

B.

Stortinget ber regjeringen fremme en proposisjon til Stortinget om et nasjonalt forbud rettet mot de organiserte formene for tigging, og mot tigging som

kan være knyttet til menneskehandel og annen kriminalitet. Saken må fremmes slik at et eventuelt nasjonalt forbud kan være iverksatt før sommeren 2015.

C.

Stortinget ber regjeringen sikre målrettede sosiale tiltak overfor tiggere i Norge. Videre at det blir klargjort om prosjektmidlene som Norge gir via EØS-systemet, blir brukt i tråd med formålet om å bedre økonomiske og sosiale kår hos de fattigste.

Oslo, i justiskomiteen, den 10. juni 2014

Hadia Tajik

leder

Ulf Leirstein

ordfører

